

derfor tillade mig at anbefale det høie Thing, at denne Sag indstilles til Finantsministeren. Dermed er der jo i Grunden ikke gjort Stort; den høiterede Finantsminister vil jo derefter prøve Sagen, og hvis han finder, at der ikke er noget Videre at gjøre ved den, eller at der ikke bør gjøres Noget ved den, saa vil Andragendet jo blive lagt tilside. Finder han derimod, at der mulig bør gjøres Noget, saa vil han jo vel forelægge Rigsdagen det i Form af en Tillægsbevilling til Efteraaret, og det staaer jo da endnu i Rigsdagens Haand at nægte en saadan Bevilling. Jeg troer, som sagt, at man ikke gjør noget stort Skridt ved at henvise denne Sag til Finantsministeren, og jeg vil gjentagende opfordre det høie Thing til at støtte dette Mindretallets Andragende under Nr. 6.

Müller: Andragendet under Nr. 19 er saavel under forrige Behandling som, saavidt jeg hører — jeg var nemlig ikke tilstede dengang — ogsaa idag anbefalet af den ærede Ordfører, og jeg skal derfor kun tillade mig at sige et Par Ord desangaaende. Hvis jeg skulde komme til at sige Noget, som den ærede Ordfører allerede har fremhævet, beder jeg det unbskyldt, da jeg, som sagt, ikke har hørt, hvad der af ham er udtalt. Det ærede Thing vil see, at Capitain Pios Krav gaaer ud paa at erholde et Tillæg til hans Pension af 43 Rbd., som formeentlig endnu mangler ham i den Pension, hans ligestillede Kammerater erholdt ved deres Afsted i 1852. Capitain Pio blev den 12te Marts 1842 afflediget af ham utilregnelige Marsjager og fik da 284 Rbd. i Pension, hvorimod de, der afgik 3 Maanedes senere, nemlig i Juni Maaned ved den almindelige Reduction, fik 417 Rbd. Han erholdt vel i Aaret 1856 et Tillæg af 40 Rbd., men dette var, mener han, kun en Godtgjørelse for hans Tjeneste i Krigen. Han ansøgte nemlig ved Krigens Udbrud 1848 om at blive ansat som Officeer, men forgjæves, hvorpaa han søgte om Tilladelse til at maatte indtræde som

Frivillig. Han indtraadte da i Sergentsnummer, men avancerede under Krigen til Capitain og Compagnicommandeur. Ved Loven af 24de Februar 1858 blev hans Pension forøget med 90 Rbd., men han mener, som sagt, endnu at have Krav paa 43 Rbd., og dette Krav fremkommer paa følgende Maade. Hans oprindelige Pension fra 1842 var 284 Rbd., hvortil kommer et Tillæg i 1858 af 90 Rbd., tilsammen 374 Rbd., og der mangler altsaa endnu 43 Rbd. for at naae den Sum, som hans ligestillede Kammerater ved deres Afsted erholdt i Pension, nemlig 417 Rbd. Jeg skal ikke berøre, hvad Capitain Pio udtaler angaaende Krav paa Erstatning som Følge af den feilagtige Maade, hvorpaa hans Pension er beregnet, og ligesaa lidt skal jeg omtale hans Krav paa Erstatning for Løfter, der ere givne ham af tidligere Krigsministre — de ere nærmere anførte i Motiverne —, men saa meget er vist, at dersom han strax i 1848 var bleven ansat som Officeer, hvorom han søgte, vilde hans Pension have været høiere, og det, at han under Krigen avancerede til Capitain og Compagnicommandeur, synes dog at vise, at han kunde og burde have været det. Jeg datter Ingen i denne Henseende, thi jeg veed godt, at vedkommende Krigsminister, dengang Oberst Tscherning, ikke saaledes kunde kjende Vedkommendes Gaver, at han kunde sige, hvorvidt han egnede sig til en høiere Post, men saa meget er vist, at hans Forhold under Krigen viste, at han virkelig dengang var værdig til at blive ansat som Officeer. Han blev det ikke, hvorimod han meget beklæbet indtraadte som Sergent og fra denne Post avancerede op. Jeg troer heller ikke, at der her kan være Tale om eller Frygt for Consequenter, ligesaa lidt som med Hensyn til det Tillæg, de 22 Reserveofficerer for nylig ved Lov have erholdt; thi, saavidt jeg veed, er der ikke Nogen i den samme Stilling, eller Nogen, der kan gjøre det samme Krav gjældende som Capitain Pio, hvorimod Hensynet til Billighed og til alle de tilstedeværende for ham